

Arrest

nr. 209 355 van 17 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. COEL
Kardinaal Mercierplein 8
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juli 2017 houdende de weigering van een visum gezinshereniging.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 december 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging met de heer A. B. M., erkend vluchteling in België.

1.2 Op 13 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing houdende de weigering van een visum gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing, die op onbekende datum aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 11/12/2016 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van, K(...) Y(...) S(...) geboren op (...), van Eritrese nationaliteit om de echtgenoot in België, A(...) B(...) M(...), geboren op 01/01/1993, van Eritrese nationaliteit te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 01/01/2012 in Eritrea werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handeling en gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn ;

- kennis over de familie is ok.

- betrokkene zagen mekaar voor de eerste keer op 25/12/2011 en op 01/01/2012 huwden ze. het was een gerangeerd huwelijk door hun familie,

- laatste keer dat ze mekaar gezien hebben was op 28/01/2012,

- betrokkenen huwden op 01/01/2012 en op 30/01/2012 verliet de echtgenoot reeds zijn land

In het licht van de ze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 14/04/2017 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 06/07/2017 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk

Uit het geheel van omstandigheden blijkt immers dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkele op het bekomen van een verblijfsrechtelijk (en ook financieel) voordeel dat verbonden is aan de staat van de gehuwde.

Dit advies is onder meer gebaseerd op volgende elementen ;

Betrokkenen hebben elkaar voor het eerst ontmoet op 25/12/2011 en zijn gehuwd op 01/01/2012. Het betrof een religieus huwelijk. Op 29/01/2012 is meneer dan gevlucht naar Ethiopië. Hij was opgeroepen om zich aan te melden bij het regeringsleger. Sindsdien heeft het koppel elkaar niet meer gezien. De geldsom/bruidsschat werd betaald door de ouders van de bruid.

Bij het plaat bezoek werden er nergens foto's van zijn echtgenote aangetroffen.

Bij een tweede plaat bezoek toont hij een foto van een vrouw. Volgens de verbalisant lijkt dit eerder een foto genomen van een poster.

Tijdens het verhoor kan hij dan enkele foto's voorleggen, maar deze zijn blijkbaar pas op 12/05/2017 (verhoor op 16/05/2017) verzonden aan meneer.

Bovendien lijkt de persoon op deze foto's niet op de persoon op de eerste foto.

Hoewel betrokkenen beide in hetzelfde dorp zijn opgegroeid, kenden ze elkaar voor de eerste ontmoeting niet en hadden ze elkaar nog nooit gezien.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofdte van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

*Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.
Het visum wordt derhalve geweigerd. (...)*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) *juncto* artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek, artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en de artikelen 12 en 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (hierna: de UVRM). In een tweede middel voert zij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) *juncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift in het kader van het eerste middel het volgende uiteen:

“Overwegende dat uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de verwerende partij het huwelijk in kwestie weigert te erkennen waardoor er bijgevolg geen recht op gezinshereniging wordt geopend en het visum moet worden geweigerd;

Dat de motivering om te komen tot de weigering erkenning al te lapidair is daar waar gewoon wordt aangegeven dat het huwelijk onverenigbaar zou zijn met de beginselen van de openbare orde als zou het gaan om een schijnhuwelijk;

Overwegende dat vertoogster gehuwd is met een man van Eritrese nationaliteit erkend vluchteling binnen het kader waarvan zij op datum van 11 december 2016 een visumaanvraag indient tót gezinshereniging overeenkomstig artikel 10 van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat vertoogster laat gelden dat het dossier volledig werd bevonden met inbegrip van de stukken en bewijzen aangaande de bestaansmiddelen van de vluchteling;

Overwegende dat vertoogster recht heeft op basis van haar huwelijk met een erkend vluchteling te vragen te worden gemachtigd tot verblijf in het Rijk voor een periode van meer dan drie maanden;

Overwegende dat artikel 10 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat: (...)

Overwegende dat de referentiepersoon, zijnde de echtgenoot, erkend vluchteling is en kan aantonen dat voorafgaandelijk aan zijn vlucht uit Eritrea hij in het huwelijk was getreden met verzoekster;

Overwegende dat zoals het past de referentiepersoon zijn nuttige stukken en bescheiden heeft ingediend;

Overwegende dat de bestreden beslissing vervolgens zijn motivering beperkt tot artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht en de openbare orde-exceptie opwerpt in de volgende bewoordingen: (...)

Overwegende dat de verwerende partij zeer kort door de bocht gaat daar zij stelt dat het huwelijk relatief kort voor de vlucht van de echtgenoot werd gesloten op 1 januari 2012 en dat meneer gevlucht is reeds op 29 januari 2012 zodat het moet gaan om een schijnhuwelijk;

Dat het effectief lang geduurd heeft voor de asielprocedure kon worden afgewikkeld en derhalve ook lang geduurd heeft alvorens het recht tot gezinshereniging werd geopend;

Overwegende dat het niet opgaat om te zeggen dat door het loutere tijdsverloop dan maar het recht verbeurt zou geraken en partijen mekaar lang niet meer zouden hebben gezien om tot de vaststelling te komen dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk gericht zou zijn op het tot stand brengen van een duurzame leefgemeenschap laat staan zich te beperken tot het advies van de Procureur des Konings die van mening zou zijn dat het huwelijk tussen betrokkene en de erkende vluchteling duidelijk gericht zou zijn om een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man te bekomen;

Overwegende dat het hier gaat over een vrouw die de gezinshereniging vraagt en geen man wat op zich al volstaat om te verwijzen naar de ernst van het advies en dat bovendien het vaststaat dat het huwelijk werd gesloten in tempore non suspectu waar het huwelijk werd aangegaan op 1 januari 2012, zijnde enige tijd voordat de echtgenoot van verzoekster diende het land te ontvluchten;

Dat het administratief dossier aangeeft dat er wel degelijk kennis is over de families maar dat het enige probleem zich zou situeren aangaande de lange duur van de asielprocedure die absoluut niet kan verweten worden noch aan verzoekster noch aan haar echtgenoot zodat zij hier ten onrechte wordt uitgesloten van de rechten die zij heeft, niet alleen onder de Belgische regelgeving maar vooral onder de verdragsrechtelijke regels, alsook deze van het Wetboek Internationaal Privaatrecht dat voorziet dat de erkenning van de buitenlandse akte conform artikel 27 WIPR geschiedt zonder dat er beroep moet worden gedaan op enige procédure;

Dat het verdragsrecht waaruit blijkt dat een vluchteling de rechten moeten worden gegarandeerd die ook worden gegeven aan de eigen onderdanen en in het bij zonder de openbare orde-exceptie hier wordt misbruikt in een kringredenering als zou verzoekster meer dan 5 jaar geleden partijen in het huwelijk zijn getreden om mevrouw een verblijfsvoordeel te verschaffen aangaande een op dat ogenblik volstrekt onzekere verblijfssituatie voor meneer die niet minder dan 5 jaar heeft dienen te procederen alvorens in België zijn recht zou worden erkend;

Dat bovendien de vaststellingen van het Parket van de Procureur des Konings dermate eenzijdig zijn dat niet eens een volledig onderzoek kon worden gevoerd naar verzoekster en haar intenties;

Dat in dezelfde zin wordt verwezen naar foto's e.a. stukken maar dat het één en het ander niet echt evident is om over te leggen enerzijds, anderzijds verzoekster in bestendig contact staat met haar echtgenoot onder meer via de sociale média waarvan kort een aantal recente voorbeelden van de maanden juni en juli worden gevoegd bij onderhavige procédure, zijnde onder meer sms-berichten en gedeelde fotoberichten alsook telefonische oproepen;

Dat indien een beetje diligente administratie een beetje diligent onderzoek zou hebben gedaan de genomen beslissing niet mogelijk ware geweest;

Overwegende dat verzoekster dan ook in aanmerking komt op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 tot de gezinshereniging en te verblijven bij haar echtgenoot zodat toepassing moet worden gemaakt van de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek alsook het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat: (...)

Overwegende dat in dezelfde zin eveneens moet toepassing worden gemaakt van de bepalingen van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat artikel 8 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens stelt dat: (...)

Overwegende dat in dezelfde zin artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens stelt dat: (...)

Overwegende dat artikel 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens stelt dat: (...)

Overwegende dat verzoekster niet alleen het recht heeft te huwen met de persoon van haar keuze maar ook het recht heeft om met deze persoon samen te leven;

Overwegende dat dit recht wordt onderschreven door de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens in artikel 8, het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens in haar artikelen 12 en 16 en zelfs volgens de Belgische wetgeving overeenkomstig Artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek hebben de echtgenoten de plicht samen te wonen;

Overwegende dat in dezelfde zin vertoogster het recht heeft een gezin te stichten en zij effectief met dit gezin mag en kan samenwonen;

Dat vertoogster gehuwd is met een erkend vluchteling en in die zin overeenkomstig artikel 10 van de Wet van 15 december 1980 een aanvraag indiende strekkende tot verblijf van meer dan drie maanden;

Overwegende dat vertoogsters echtgenoot bovendien als referentiepersoon in aanmerking komt voor gezinshereniging en deze rechten naar genoegen van recht bewijst zodat niet alleen ten onrechte de verwerende partij weigert het huwelijk te erkennen maar bovenal er ook een beslissing wordt genomen mits schending van het UVRM, het EVRM en het Burgerlijk Wetboek;

Dat de beslissing werd genomen met miskenning van de bewijskracht van de stukken en derhalve minstens onzorgvuldig werd genomen zodat er prompt niet alleen op grond van de schending van de verdragen maar ook van artikel 40ter juncto artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 de beslissing moet worden vernietigd;

Overwegende dat de beslissing werd genomen op basis van een onzorgvuldig samengesteld dossier zodat op deze grond de beslissing moet worden vernietigd waarover infra meer;

Dat dit eerste middel ernstig is en de bestreden beslissing moet worden vernietigd;"

De verzoekende partij zet in haar verzoekschrift in het kader van het tweede middel het volgende uiteen:

"1. Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

*Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissingen met redenen moet omkleden;
Overwegende dat het bekomen van een visum gezinshereniging een recht is en geen gunst maar dat de weigering van afgifte van een visum wel dient op afdoende wijze te worden gemotiveerd;*

Overwegende dat uwe Raad duidelijk zal vaststellen dat vertoogster, echtgenote van een erkend vluchteling, wel degelijk in aanmerking komt om een visum te bekomen binnen het kader van artikel 10 van de Wet van 15 december 1980;

Dat vertoogster beschikking heeft over alle documenten om haar aanvraag gezinshereniging in regel te stellen en deze ook heeft medegedeeld;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte stukken buiten beschouwing houdt;

Dat er geen sprake is dat deze stukken werden opgesteld pour les besoins de la cause, wel integendeel, deze stukken werden opgesteld in tempore non suspectu en partijen bewijzen dat zij nog steeds met mekaar in contact staan en dit gedurende zeer lange duur van de asielprocedure in België;

Dat door het negeren van deze feitelijkheden alleen al de Belgische regelgeving wordt geschonden daar waar de verwerende partij perfect op de hoogte moet zijn dat er een procédure in asiel waartegen de Minister van Binnenlandse Zaken geen beroep heeft aangetekend wel enige tijd in beslag neemt;

Overwegende dat zoals supra aangegeven de beslissing werd genomen met schending van artikel 10 van de wet van 15 december 1980, derhalve conform de vaste rechtspraak van uwe Raad de beslissing niet gesteund is op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak, minstens op een onvolledig dossier daar waar stukken objectief buiten beschouwing worden gelaten zodat de beslissing deugdelijke en materiële grondslag mist waardoor de materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 42, §1 voornoemd;

Dat dit handelen zoals supra aangegeven van de verwerende partij in strijd is met de verdragsrechtelijke regels en de letter van de wet maar ook als weinig zorgvuldig laat staan redelijk moet worden aangemerkt;

Dat ten minste op deze basis de bestreden beslissing intern tegenstrijdig werd gemotiveerd;

Overwegende dat vaststaat dat partijen in aanmerking komen om gezinshereniging binnen het kader van artikel 10 van de wet van 15 december 1980;

Dat het dan ook past ten minste op deze grond de bestreden beslissing te vernietigen opdat de betrokken administratie na inoverwegingname van alle nodige stukken een nieuwe beslissing zou kunnen nemen desgevallend a contrario met de bestreden beslissing;

Overwegende dat de motivering dan ook niet draagkrachtig is en op deze grond de vernietiging van de akte zich opdringt;

2. Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid

Overwegende dat supra werd aangetoond dat de beslissing aangetast is door verregaande subjectiviteit en onzorgvuldigheid en derhalve in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel minstens in strijd met het redelijkheidsbeginsel;

Overwegende dat bovendien de motivering niet correct is zoals supra ten volle werd aangetoond;

Overwegende dat verzoeker in aanmerking komt voor gezinshereniging binnen het kader van een correct gesloten huwelijk dat op zich al diende zonder enige formaliteit te worden erkend en dit conform artikel 27 van het WIPR zonder dat er beroep moet worden gedaan op enige procédure;

Overwegende dat verzoeker eenvoudigweg wenst te worden toegelaten te verblijven in het Rijk bij haar echtgenoot en hiertoe het recht heeft wat haar wordt ontzegd door de verwerende partij;

Overwegende dat verzoeker dan ook het recht heeft op objectieve wijze haar dossier te zien behandeld en het recht heeft te worden toegelaten tot verblijf in het Rijk;

Dat dan ook de bestreden beslissing dan ook moet worden vernietigd daar waar het ambt van de Procureur des Konings alsook de verwerende partij het recht hebben het engagement van partij en te blijven onderzoek gedurende een periode van samenwoning maar dat op lapidaire wijze de verwerende partij verkiest alles naar zich neer te leggen en gewoon stelt dat ingevolge de langdurige asielprocedure de oprechtheid van partij en om een gezin te stichten niet zou vaststaan en dan maar de visumaanvraag moet worden verworpen;

Dat minstens op deze grond de beslissing moet worden vernietigd;"

Gelet op hun onderlinge samenhang worden het eerste en het tweede middel samen behandeld.

3.2 In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op de artikelen 12 en 16 van de UVRM, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat deze verklaring niet is ingevoerd in de Belgische wetgeving. Het is een beginselverklaring, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. De rechtstreekse schending ervan kan noch in haar geheel, noch wat betreft bepaalde artikelen, op ontvankelijke wijze worden aangevoerd (cf. RvS 8 maart 2006, nr. 155.998; RvS 4 mei 2005, nr. 144.115; RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 13 maart 2002, nr. 104.622). Dit onderdeel van het eerste middel is dan ook onontvankelijk.

In de mate dat de verzoekende partij in het kader van het eerste middel verwijst naar artikel 40ter juncto artikel 40bis van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze bepalingen betrekking hebben op gezinshereniging met een Belg of een Unieburger en zodoende in het kader van de thans bestreden beslissing, die betrekking heeft op gezinshereniging met een in België erkend vluchteling op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet, niet ter zake doen. Deze uiteenzetting heeft dan ook geen betrekking op de thans bestreden beslissing. Daar waar de verzoekende partij in het kader van het tweede middel naar "artikel 42, §1 voornoemd" verwijst, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk artikel 42, § 1 zij precies doelt. In deze mate zijn de beide middelen dan ook

niet ontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Vervolgens wijst de Raad erop dat de *in casu* bestreden beslissing, een weigering van een visum gezinshereniging, steunt op de vaststelling dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de richtlijnen van artikel 10 van de vreemdelingenwet, aangezien de gemachtigde, met toepassing van de artikel 27 *juncto* artikel 21 van het Wetboek IPR *juncto* artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, het huwelijk dat op 1 januari 2012 in Eritrea werd afgesloten tussen de verzoekende partij en de heer A. B. M., in België erkend vluchteling, niet erkent.

Voormeld artikel 10 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam; (...)”

Voormeld artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek luidt als volgt:

“Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.”

Voormeld artikel 27 van het Wetboek IPR luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft. (...)”

Voormeld artikel 21 van het Wetboek IPR bepaalt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast."

De verzoekende partij beperkt zich in het kader van de beide middelen voornamelijk tot het bekritisieren van de beslissing van de gemachtigde (en de procureur des Konings) om het huwelijk als een schijnhuwelijk te beschouwen, en van de weigering van de gemachtigde om de buitenlandse huwelijksakte te erkennen.

De Raad wijst erop dat hij geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsregels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad immers uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. Gezien de buitenlandse authentieke akte, *in casu* een huwelijksakte, een bevoegdheid betreft als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek, *in casu* "1° vorderingen betreffende de staat van personen", staat overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het Wetboek IPR bij weigering van een overheid om de geldigheid van de akte te erkennen, een beroep open bij de familierechtbank. Zodoende dient de verzoekende partij tegen het onderdeel van de thans bestreden beslissing dat betrekking heeft op de weigering *an sich* tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, een beroep in te stellen bij de familierechtbank, en heeft de Raad wat dit aspect van de bestreden beslissing betreft geen rechtsmacht. De beide middelen zijn, in de mate dat de verzoekende partij de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte door de gemachtigde betwist en de Raad ertoe noopt zich hierover uit te spreken, dan ook onontvankelijk (*cf.* RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878; RvS 8 maart 2002, nr. 104.512).

De vaststelling dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte door de gemachtigde, neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid *juncto* artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (*cf.* RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).

Daar waar de verzoekende partij zich in het kader van het eerste middel beroept op artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 8 van het EVRM, en aanvoert dat zij niet alleen het recht heeft te huwen met de persoon van haar keuze, maar ook om met deze persoon samen te leven, stelt de Raad vast dat zij hierbij uitgaat van de premisse dat zij en de heer A. B. M. gehuwd zijn. In de bestreden beslissing wordt echter precies vastgesteld dat het in Eritrea afgesloten huwelijk door de gemachtigde niet erkend wordt. Dit betoog is dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor het betoog in het kader van het eerste middel waar de verzoekende partij stelt dat haar "*echtgenoot*" als referentiepersoon in aanmerking komt voor gezinshereniging, en het betoog in het kader van het tweede middel waarin zij stelt dat de gemachtigde in strijd met de verdragsrechtelijke regels en de wet heeft gehandeld, en dat dit als weinig zorgvuldig en redelijk kan worden aangemerkt.

Daar waar de verzoekende partij in het kader van het eerste middel aanvoert dat de beslissing werd genomen met miskennis van de bewijskracht van de stukken en derhalve minstens onzorgvuldig genomen werd, en in het kader van het tweede middel dat de gemachtigde ten onrechte stukken buiten beschouwing houdt en dat zij het recht heeft haar dossier op objectieve wijze behandeld te zien, wijst de Raad in de eerste plaats erop dat de verzoekende partij hiermee opnieuw de wettigheid betwist van de beslissing van de gemachtigde om het in het buitenland afgesloten huwelijk niet te erkennen. Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hoe dan ook niet concreet uiteenzet met welke stukken geen rekening zou zijn gehouden.

In de mate dat de verzoekende partij in haar tweede middel nog een schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt echter vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt ze een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Zoals hoger reeds aangegeven, heeft de rest van de uiteenzetting van de verzoekende partij in het kader van het tweede middel slechts betrekking op het betwisten van de vaststelling van de gemachtigde dat sprake is van een schijnhuwelijk. De Raad benadrukt nogmaals dat hij geen rechtsmacht heeft zich hierover uit te spreken, zodat in deze zin geen schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen kan worden vastgesteld.

In de mate dat de verzoekende partij zich zowel in het kader van het eerste als van het tweede middel lijkt te richten tegen de vaststellingen van de procureur des Konings in zijn advies van 6 juli 2017 (waarnaar de bestreden beslissing verwijst), wijst de Raad erop dat deze kritiek niet alleen betrekking heeft op het onderdeel van de bestreden beslissing dat de weigering van de erkenning van het buitenlands huwelijk aangaat – de Raad benadrukt nogmaals dat hij in dit verband geen rechtsmacht heeft –, maar tevens dat het advies van de procureur des Konings niet het voorwerp van voorliggend beroep uitmaakt, zodat de Raad zich hierover hoe dan ook niet kan uitspreken.

Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE